

PROLOOG

Het eerste wat je over me moet weten, is dat ik niet Carter Blake heet. Die naam was net zomin van mij als de hotelkamer waarin ik verbleef toen het telefoontje kwam.

Hij was aangenaam zonder te extravagant te zijn. De kamer, bedoel ik. Het was een luxueuze kamer met uitzicht op de stad, in de noordwestelijke hoek van de zesde verdieping van een stedelijk middenklassehotel. De kamer beviel me. Hij had prima voldaan in de achttien jaar dat ik hier kwam. De stad zelf was ook aangenaam: niet te groot en niet te klein. Een behaaglijke omgeving om in te werken.

Zo was ik de afgelopen jaren ook gewend geraakt aan de naam Blake. Voor mij zijn namen net hotelkamers: je kiest er een uit die in je kraam te pas komt, gebruikt hem zolang het schikt en gaat door naar de volgende wanneer de tijd rijp is.

Hoewel het nog geen vijf uur 's ochtends was, was ik klaarwakker toen mijn mobieltje trilde. Ik had de slaap al uren geleden opgegeven. Soms heb je zo'n nacht. Ik drukte op de antwoordtoets en hield de telefoon zonder iets te zeggen tegen mijn oor.

'Blake? Ben je daar?' De stem aan de andere kant van de lijn klonk

vermoed en daar dan weer pissig over. Het was ook een bekende stem.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Op dit moment, bedoel je? Wie zal het zeggen? Belangrijker is wat er twee uur geleden is gebeurd.’

Ik leunde naar voren op de houten stoel, zodat ik door de kier tussen de niet helemaal sluitende gordijnen kon kijken. De lichten van de stad fonkelden me tegemoet. Ik wist dat er van me werd verwacht dat ik zou happen, dus dat deed ik niet, niet onmiddellijk.

‘Ik heb het druk gehad, weet je.’

‘Ja, ik weet het.’

‘Keek ernaar uit om even rust te nemen.’

‘Je hebt geluk. Want verandering is net zo goed als uitrusten, toch?’

Ik zweeg, dacht erover na en zei toen: ‘Waar?’

‘Aanvankelijk? Illinois. Chicago.’

Ik wierp een blik op mijn horloge. De lichtgevende stippen op de wijzerplaat gloeiden licht op in het halfduister van voor zonsopgang. Ik had een auto in de garage onder het gebouw staan. Op dit tijdstip kon ik binnen drie uur in Chicago zijn. Misschien tweeënhalp.

Er moest nog één vraag worden gesteld. ‘Zwart, wit of grijs?’

Het bleef even stil, en ik voelde dat de eigenaar van de stem aan de andere kant van de lijn grinnikte.

‘Als verse sneeuw. Het zal je bevallen.’

Ik zuchtte en leunde met tegenzin weer achterover in de stoel. ‘Oké,’ zei ik, ‘vertel me dan maar wat er twee uur geleden gebeurd is.’

1

TWEE UUR GELEDEN **02.37 uur**

De maan hing reusachtig en vol boven de uitgestrekte velden, die als een kalme oceaan voorbijgolfden. Eind oktober, noordelijk halfmond. Zo'n volle oktobermaan heette een jagersmaan.

Wardell slaakte een filosofische zucht bij deze gedachte en staarde door het kleine, lage raam naar de nacht. Buiten in de duisternis brandde de maan zo fel dat je werd verblind als je er recht in keek, en de wereld werd voldoende verlicht om alles tot kilometers ver te kunnen zien. Wel jammer dat er niet veel meer dan akkers te zien was. Kilometer na kilometer ordelijk niets, helemaal tot aan de horizon. Hij keek de hele tijd weg. Hij liet zijn gedachten de vrije loop en bewoog met zijn lichaam mee op het ritme van het voertuig terwijl het over de verlaten snelweg ratelde.

Ondanks het gebrek aan variatie, of misschien wel juist dankzij, beviel het uitzicht Wardell wel. Het was... seréén. Sereen was zonder meer het juiste woord. De maanverlichte velden deden hem denken aan een regel uit het Simon & Garfunkel-liedje 'America'. Hij hield in de regel niet van popmuziek, maar 'America' was een van zijn favoriete nummers. Het was een verhaal over twee geliefden die op ontdekkingsreis gaan. Ze beginnen er met jeugdig enthousiasme aan en eindigen leeg en ontgoocheld. Dat idee beviel Wardell wel.

Dichter naar de hedendaagse popmuziek dan het liedje van Simon

& Garfunkel neigde Wardells smaak niet, een zoveelste detail dat hem had onderscheiden van de holbewoners op zijn vroegere afdeling. Het merendeel van de andere mannen had van een deprimeerende uniformiteit in hun muziekvoorkeuren blijk gegeven: mainstream hardrock en rapmuziek. Nickelback en Kid Rock. Dat soort harde, flauwe rommel. Hij wist vrij zeker dat ze hem achter zijn rug hadden uitgelachen vanwege de muziek waarnaar hij luisterde, de dure koffie die hij dronk en om de boeken die hij las. Maar niet in zijn gezicht. Niemand zei Wardell ooit iets in zijn gezicht, en wanneer ze dat wel deden, maakten ze die fout maar één keer.

Deze prettige herinnering ontlokte hem een glimlach, en hij keek omlaag naar zijn handen, die hij rekte en strekte om een opkomende krampaanval in de kiem te smoren. Daarna bracht hij zijn rechterhand omhoog om aan zijn volle baard te krabben, waarbij hij zijn linkerhand natuurlijk ook moest optillen.

Clarence, de magere, ziekelijk uitziende man naast hem, sliep. Of deed alsof hij sliep. Dat kon Wardell niet schelen, als het maar betekende dat hij alle rust had. Clarence had geprobeerd met hem over koetjes en kalfjes te praten toen hij was gaan zitten, en hij had het langer volgehouden dan de meeste mensen deden wanneer je hun pogingen om een gesprek aan te knopen nadrukkelijk negeert. Wardell had hem uiteindelijk de mond gesnoerd door hem de starende blik toe te werpen. De starende blik werkte altijd en bracht de boodschap over dat dit beslist de laatste kans was voor de toeschouwer om ernstig lichamelijk letsel te vermijden. De truc was om het absoluut te menen.

Clarence had dat bijna proefondervindelijk vastgesteld door nog verontschuldiging te zeggen dat hij een prater was, maar hij had de boodschap begrepen. Hij was nu stil, en daar ging het om. Dat en het feit dat hij slim genoeg was geweest om niet in slaap te vallen tegen Wardells schouder. Hij hing in plaats daarvan voorovergebogen op zijn eigen handen in een houding die niet comfortabel kon zijn.

Het was ongebruikelijk, hoewel niet compleet ongehoord, dat

Wardell een reisgenoot had. Het was nog ongebruikelijker dat hij een ritje maakte zonder begeleidend konvooi. Hij was wel eerder op bijna net zo'n bescheiden wijze vervoerd, meestal wanneer ze zijn gangen verborgen wilden houden, maar hij kon zich zoiets als deze keer niet herinneren. Eén voertuig, geen begeleidende auto's, geen escorte van motoren. Misschien vonden ze hem die aandacht niet meer waard. Misschien was zijn entourage ten prooi gevallen aan bezuinigingsmaatregelen, dit was tenslotte een jaar met tussentijdse verkiezingen. Of misschien getuigde het wel alleen maar van het feit dat zijn faam zo sterk was afgenomen dat de machthebbers niet zo nodig hoefden te laten zien dat ze hun best deden.

Wardell staarde weer door het raam, terwijl het liedje door-speelde in zijn hoofd. Hij vormde de woorden van het refrein geluidloos met zijn lippen.

I've gone to look for America.

Amerika. Hij had er niet veel van gezien, bij lange na niet genoeg.

Hij had de luxe gehad dat hij tijd had gehad om over de dingen na te denken en besepte nu dat hij destijds te klein had gedacht. Door zich te beperken tot één jachtgebied, tot één stad. Pas nu de gelegenheid voorbij was, zag hij wat hij eigenlijk altijd al had moeten doen. Hij had aan een queeste moeten beginnen. Van stad naar stad, van staat naar staat, van oost naar west. Alsmaar voortstormen als een bosbrand en zijn naam in de huid van het land branden. Naar iets groots toewerken. Naar iets wat hem was ontzegd. Hij sloot zijn ogen en sprak de naam zacht uit.

'Juba.'

Hij rekte en strekte zijn handen opnieuw en verschoof de handboeien, zodat ze zijn polsen niet te zeer zouden schaven, en liet ze toen weer op zijn dijën rusten. De spieren daar waren hard en afgetraind. Stevig, net zoals de rest van hem.

De meeste mannen in Wardells huidige situatie verwaarloosden zichzelf. Ze werden zwaarder, werden week en slap, rookten zo-

veel sigaretten als ze maar te pakken konden krijgen en sliepen zestien uur per dag. Dat deden ze omdat ze gebroken waren. Ze hadden besloten dat het allemaal geen moer meer uitmaakte.

Wardell niet. Hij had zijn fitnessregime uit zijn dagen bij het Korps volgehouden, en de afgelopen vijf jaar had hij dat alleen nog maar verzaamd. Hij begon elke dag met opzit- en opdruk-oefeningen, twintig rondjes van twintig elk. En daarna drukte hij zich op met één hand, honderd met elke hand. Door zijn grotendeels lege rooster had hij meer dan genoeg tijd voor zo'n zelfde sessie in de middag en voor nog eentje voordat de lichten uitgingen. Hij liep elke dag een rondje van vijftien kilometer over een omheinde plaats van vierenhalve meter. Het voordeel van zo'n voorspelbare route was dat hij onderwijl kon lezen, zodat hij zowel zijn geest als zijn lichaam in vorm hield. Want hij wist wat de andere mannen niet wisten.

Wardell ging door omdat hij wist dat doorgaan was waarom het ging. Ze hadden Wardell niet gebroken in de vijf jaar dat ze hem hadden vastgehouden, en ze zouden hem ook niet breken in de twee weken die hij nog had. Vanavond was voor het eerst in lange tijd dat hij zijn avondtraining had overgeslagen, en zijn lichaam hunkerde naar de routine zoals een junkie naar een shot snakt.

Het was dan misschien wel te laat om het goed te doen, om zijn werk weer op te pakken en op een grootsere schaal voort te zetten, maar dat betekende nog niet dat hij zijn lot gedwee moest aanvaarden. Het tiental getuigen dat zou komen om hem te zien sterven zou een man aantreffen die zijn dood tegemoet zou treden, maar er geweldig uit zou zien. Hij vroeg zich af wie er zouden zijn. De gouverneur, waarschijnlijk, en wellicht Stewart, de man die hem had opgepakt. Die lul van een Hatcher zou er zeker zijn. En Wardell zou opstaan en de hem toegekende tijd ten volle benutten om elk van de hem aangapende mannen stuk voor stuk recht in de ogen te kijken en hun te vertellen dat hij hen in de hel zou weerzien. En hij zou het ze nog doen geloven ook.

De truc was om het absoluut te menen.

Caleb Wardell mocht dan misschien geen nationale belangstelling meer genieten, maar hij zou er verdomme voor zorgen dat de laatste mensen die hij zag zich hem zouden herinneren.

Zijn lichaam neigde iets naar voren vanwege een verlaging van de snelheid, waardoor hij werd losgerukt uit zijn gedachten. Hij keek instinctief voor zich. Een zinloze reflex. Dit was geen touringcar, het was niet zo dat hij zijn hals kon uitrekken naar het middenpad om vrij uitzicht te krijgen op de bestuurderscabine en de weg voor hen. Hij bewoog in plaats daarvan zijn hoofd dicht naar het raam, drukte het er zijdelings tegenaan en sloot zijn linkeroog in een poging met alleen zijn rechter naar voren te kijken.

Zo'n driehonderd meter voor hen op de rechte weg kon hij een stel niet-bewegende achterlichten zien. Zelfs in het maanlicht maakte de hoek het onmogelijk uit te maken tot wat voor een soort voertuig ze behoorden. Een gedaante stond afgetekend tegen de rode gloed te gebaren dat ze langzamer moesten rijden. Motorpech, zo op het oog. Wardell bleef kijken. Probeerde verder de weg op te zien. De zware transportwagen bewees hem een dienst door iets naar het midden van de weg uit te wijken, weg van het stilstaande voertuig, alsof hij gehoorzaamde aan Wardells wil. De stilstaande áuto. Het was zeker een auto. Een vierdeursauto, de bloedrode lak zichtbaar in de koplampen van de transportwagen. Verderop ontrok een zwarte vorm een stuk lucht aan het zicht. Een boerderij? Een schuur?

Ze waren in een of ander godvergeten gat en het was midden in de nacht. Er waren al kilometerslang geen gebouwen of zijwegen geweest. Ze waren al een halfuur geen ander voertuig tegengekomen. En nu was er ineens iemand met motorpech én een gebouw.

De transportwagen begon weer sneller te rijden. De chauffeur was niet geweest waar Wardell was geweest, maar misschien was hij toch geen complete onbenul. Ze passeerden de rode auto en de gebarende man, waarbij de chauffeur ruim om beide heen reed. De man hield op met wuiven voordat ze op gelijke hoogte met hem waren. Hij negeerde de chauffeur en keek naar het kleine zijraam

toen het voorbijkwam. Wardell hield zijn blik een vluchtige seconde vast. Hij leek niet teleurgesteld of zelfs boos dat ze niet waren gestopt om te helpen. Hij kwam zeer kalm over, zeer geconcentreerd.

Ze wonnen nog steeds snelheid, en de schuur, want het was inderdaad een schuur, kwam in zicht. Het was een oud bouwwerk. Solide gebouwd, negen meter hoog, met een puntdak. Wardell had de haast onbewuste gewoonte aangenomen om iedere omgeving waarin hij terechtkwam met een professioneel oog in te schatten en te bepalen waar zich zowel in offensief als defensief opzicht de beste uitkijkpunten bevonden. De schuur was in beide opzichten een goede plek. Zeker de beste plek die hij langs deze weg had gezien.

Ze waren inmiddels vijftig meter verwijderd van de schuur, en Wardell kon zien dat hij dicht tegen de weg zelf aan was gebouwd. Misschien was de boerderij waartoe hij behoorde platgewalst om plaats te maken voor deze verbindingsweg.

Er stond iets op het punt te gebeuren. Hij was er zeker van.

Hij richtte zijn ogen op het dak, naar de plek die hij zou hebben uitgekozen, vlak naast de windwijzer. Er leek iets niet helemaal in orde met de daklijn, haast alsof...

Iets groots, massiefs en absoluut onverbidde lijks ramde tegen de linkerkant van het voertuig, de tegenovergestelde richting van waar de schuur stond. De transportwagen werd horizontaal van de weg geworpen, en vervolgens kantelde de wereld omhoog en opzij. Even had Wardell het gevoel dat hij in gewichtloosheid zweefde. Maar toen deed de trekkracht van de zwaartekracht zich weer gelden en kwam de transportwagen met een venijnige klap op zijn zijkant tot stilstand.

Geluiden, geuren, lawaai en pijn vervloeden tot een verwarrende waas die op witte ruis leek. Wardell hoorde geschreeuw, schoten van meerdere vuurwapens en vervolgens iemand die kreunde. De geur van benzine en verwrongen metaal vermengde zich met rook. Wardell kon zijn eigen bloed proeven. Hij schudde zijn hoofd en probeerde alles op een rijtje te krijgen. Maar toen

grepen grote handen hem bij zijn schouders en sleurden hem het koude maanlicht in.

De frisse lucht hielp. Hij kon weer vrij ademen en zijn zicht werd beter, zodat hij greep op de situatie begon te krijgen. Er werd een geweerloop tegen de achterkant van zijn schedel gedrukt, terwijl hij naar voren werd geduwd en struikelend wegliep van de gesloopte transportwagen. Hij wierp een blik opzij, nam nota van de bebloede lichamen van de twee marshals voorin en van een gele graafmachine, die tot een kleine meter diep in het verkreukelde wrak van de transportwagen was doorgedrongen. Toen kreeg hij een knal tegen zijn hoofd.

‘Doorlopen.’

Wardell begreep de boodschap en keek recht voor zich uit. De man had gesproken met een Oost-Europees accent, zoveel kon hij uit dat ene woord zelfs wel opmaken. Russisch wellicht. Dat was vreemd. Wardell kon zich niet herinneren ooit Russen te hebben gedood. Hij werd twintig stappen van de weg geleid, en toen werden zijn benen onder zijn lichaam vandaan geschopt. Hij slaagde erin zijn geboeide handen op tijd uit te steken om zijn val te breken. Clarence had minder geluk en belandde een seconde later plat met zijn gezicht op de akkergrond. Hij gaf een gil en het bloed spoot uit zijn neus. Hij zei niets, wat betekende dat hij slimmer was dan Wardell gedacht zou hebben. Hij keek alleen maar omhoog naar de drie mannen met vuurwapens. Twee van hen grepen elk een arm van Clarence vast en sleepten hem weg van de plek waar Wardell geknield zat.

Wardell herkende de vent die de linkerarm vasthield van het in scène gezette geval van motorpech. De man die de rechterarm vasthield, droeg een bruin leren jack over een zwarte coltrui. Hij was iets kleiner dan de andere twee en straalde ondanks zijn overduidelijke bereidwilligheid om zijn handen vies te maken uit dat hij de baas was. De man die bij Wardell bleef, had de bouw van een beer. En hij was bijna net zo behaard. Hij droeg ondanks de temperatuur een strak rood T-shirt en hield een halfautomatisch

jachtgeweer in zijn armen. Een Remington 870, die ouwe getrouwe.

‘Goed je weer te zien, Clarence,’ zei Coltrui in Engels met een zwaar accent. Hij negeerde Wardell compleet.

Wardell wierp een blik op Clarence, hij was verrast en ineens verontwaardigd. Ging dit om hém?

Clarence staarde omhoog naar Coltrui, zijn handen door de handboeien toepasselijk samengebracht in een smekende houding. Hij ademde een paar keer krachtig in, alsof hij de moed verzamelde om iets te zeggen. ‘Maak me niet dood,’ zei hij. Door zijn gebroken neus kwam het eruit als: ‘Waak be wied bood.’

Coltrui snoof en deed alsof het hem amuseerde. ‘Niet meteen.’ Zonder meer Russisch.

Zonder enige waarschuwing deed de man die gebouwd was als een beer een stap naar voren en trapte Wardell vol in zijn maag. Hij had nog net tijd om zijn buikspieren aan te spannen en ernstig letsel te vermijden, maar hij kromp ineen en hoestte een paar keer om het er echt te laten uitzien. Hij wilde dat ze minder op hun hoede zouden zijn.

‘En deze hier?’ vroeg de beer aan Coltrui. Hetzelfde accent, maar dan zwaarder.

‘Ons pakkie-an niet. Reken maar met hem af.’

Wardell zat nog steeds voorovergebogen en zag hoe de beer op hem af kwam lopen, terwijl de andere twee hun aandacht weer op Clarence vestigden. Hij zou hem weer een schop geven en hem op zijn rug draaien, zodat hij een vrij schot had op Wardells romp. Foutje.

Wardell ving de zwaaiende voet op met zijn geboeide handen, zette zich met zijn eigen voeten schrap tegen de hard samengepakte grond en duwde zich op. De grote man slaakte een gil en viel achterover. Wardell vloog achter hem aan en landde met heel zijn negentig kilo boven op hem, met één elleboog precies midden op het strottenhoofd. Het bevredigende gekraak vertelde hem dat hij met deze klaar was. Hij stond rechtop en had het ge-

weer al in zijn geboeide handen, toen de andere twee Russen nog moesten reageren. Hij haalde de trekker over, en de borstkas van Coltrui verdween in een rode waas. Wardell maakte een pompbeweging met de slede van het geweer, waarbij de handboeien het vel van zijn onderarmen schaafden, en viel schreeuwend aan. De uitval was instinctief maar had ook een praktische reden: hij werd er een bewegend doelwit door en het bracht zijn tegenstander van zijn stuk.

Met de zenuwen van de laatste Rus bleek het wel goed te zitten, maar hij was een slechte schutter. Hij loste een schot, maar dat kwam niet eens in de buurt van Wardell. Wardell bracht zijn geweer omhoog, waarbij hij zijn lichaam opzij moest buigen vanwege de beperkingen van de handboeien, en vaagde bijna het hele hoofd van de Rus weg. Het afgeknotte lichaam tuimelde naar voren als een gevelde boom. Het laatste geweerschot leek langer te weerklinken dan het eerste, en vervolgens werd het weer stil en scheen de jagersmaan onverstoorbaar omlaag.

Wardell begon de volgende patroon in het magazijn te stouwen en kromp ineen toen de handboei over de verse schaafwond op zijn linkerpols schraapte. Hij draaide zijn hoofd om, keek naar de gesloopte transportwagen en vroeg zich af of een van de dode marshals de sleutels op zak zou hebben of dat hij een creatievere oplossing zou moeten bedenken.

'B-bedankt,' klonk een zwakke, verdwaasde stem hees achter hem.

Wardell draaide zijn hoofd razendsnel om. Hij was Clarence helemaal vergeten. Dat was niet zo moeilijk. De magere man zat nog steeds op zijn knieën en schuifelde naar voren, zijn ogen glazig, met een mengeling van ongerustheid en hoop. Die ogen deden Wardell denken aan een konijn dat hij als jongetje als huisdier had gehad en systematisch had uitgehongerd.

'Die gasten, ze zouden me...'

'Blijkbaar,' zei Wardell om hem de mond te snoeren. Hij was niet bijzonder geïnteresseerd in het wie, wat en waarom.

Iets in zijn stem deed de andere man terugdeinzen, en zijn ogen werden groter. 'Je gaat me toch niet neerschieten, hè?' zei Clarence, en op zijn gezicht brak een we-zitten-toch-in-hetzelfde-schuitje-makker-glimlach door.

Wardell keek omlaag naar het jachtgeweer en naar zijn bebloede pols en vervolgens weer naar Clarence. Hij glimlachte en schudde langzaam zijn hoofd. Vervolgens draaide hij het geweer om in zijn handen en ramde Clarence met de kolf in zijn gezicht.

Clarence viel om zonder ook maar een kik te geven, en Wardell pakte het geweer weer anders vast, zodat hij het als knuppel kon gebruiken. Hij liet het neerkomen midden op het gezicht van Clarence en voelde botten en kraakbeen bezwijken. Hij sloeg nog drie keer op dezelfde plek en voelde hoe de botstructuur van het gezicht door de derde klap compleet werd verbrijzeld. Daarna raakte hij de tel kwijt, was hij opgehouden te denken. Was hij blijven rammen, totdat wat het hoofd van Clarence was geweest niet meer dan een brij van weefsel en botsplinters was.

Hij stopte ermee toen zijn armen moe begonnen te worden en liet de adrenaline als een afnemend tij uit zich wegvloeien. Terwijl zijn hartslag weer normaal werd, keek Wardell vol walging omlaag naar zichzelf. Hij zag er niet uit en zat onder het vuil, zweet en bloed. Veel bloed. Het was gedeeltelijk van hemzelf, maar het meeste was van Clarence. Hij moest ervan kokhalzen. Hij had er een hekel aan om smerig te zijn. Hij haatte een puinzooi.

Vijf minuten later had hij de sleutels van zijn handboeien gevonden op het lichaam van een van de dode bewakers en had hij zijn oranje gevangenisoverall uitgetrokken. Hij gebruikte hem om zijn armen en zijn gezicht zo goed mogelijk schoon te vegen en gooide hem toen weg. Hij evalueerde zijn kledingopties. Een puinzooi had praktische nadelen, maar ook esthetische: de kleren van de laatste twee Russen en van Clarence waren compleet onbruikbaar. Dus dan bleef die grote vent over.

Hij haalde zijn schouders op, kleepte de Rus uit en trok zijn broek en zijn T-shirt aan. Hij had het gevoel alsof hij een circus-

tent aanhad. Hij liep terug naar het wrak en onderzocht het wapenaanbod. De dode bewakers waren allebei gewapend met semiautomatische pistolen van Smith & Wesson. Dat van de chauffeur zat nog in zijn holster.

Hij bukte en keek de ingedeukte cabine in, naar de ruimte tussen de voorstoelen. Wat hij daar zag, deed hem zich afvragen of een lange opsluiting je tijdsbesef totaal kon verstoren, want het leek toch echt 25 december.

Er zat daar een Heckler & Koch PSG1-geweer met een telescoopvizier vastgesnoerd, binnen handbereik van zowel de chauffeur als de bijrijder. Waarschijnlijk goed om ontsnapte gevangenen zoals hijzelf mee neer te schieten. Maar voor heel veel dingen geschikt.

Het was een pracht ding, net zo krachtig en nauwkeurig als wat hij in de woestijn had gebruikt. Nóg nauwkeuriger in feite, omdat het wapen speciaal was ontworpen voor ordehandhavers en er geen compromissen op het gebied van gewicht en duurzaamheid nodig waren, zoals bij militair gebruik het geval was.

Wardell deed alsof hij de praktische en logistieke aspecten ervan stond af te wegen voordat hij toegaf aan zijn verlangen om het geweer te pakken. Het zou hem iets langzamer maken dan wanneer hij een van de Smiths zou meenemen, maar niet veel. Hij was er verdomme op getraind. Het moest zo zijn.

En toen herinnerde Wardell zich het dak van de schuur. Hij keek ernaar omhoog en zag alleen een rechte zwarte lijn tegen de donkerblauwe nachtlucht. Er stond niemand op het dak, en er had waarschijnlijk ook nooit iemand gestaan.

Een kleine vijfhonderd meter naar het zuiden stond een rij bomen. Wardell zwaaide het geweer onder zijn arm, wierp een laatste blik op het dak van de schuur en ging toen op weg.

Op zoek naar Amerika.